

Country Profile

สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาร์

The Republic of the Union of Myanmar

หมายเหตุ: ปัจจุบันรัฐบาลเมียนมาร์ได้เปลี่ยนธงชาติจากเดิมที่ใช้ระหว่างปี พ.ศ. 2517 – 2553 มาเป็นธงชาติแบบใหม่ซึ่งเริ่มใช้ในเดือน ตุลาคม ปี พ.ศ. 2553

แบบเดิม

ข้อมูลพื้นฐาน

1. สภาพภูมิประเทศ

ประเทศเมียนมาร์ (Burma หรือ Myanmar) มีชื่ออย่างเป็นทางการว่า สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาร์ (Republic of the Union of Myanmar) เป็นประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และคาบสมุทรอินโดจีนซึ่งมีขนาดใหญ่ที่สุด และมีพรมแดนติดต่อกับ 5 ประเทศ ได้แก่ ไทย จีน ลาว อินเดีย และบังกลาเทศ แต่เดิมชาวตะวันตกเรียกประเทศนี้ว่า Burma จนกระทั่งเมื่อปี พ.ศ. 2532 เมียนมาร์ได้เปลี่ยนชื่อประเทศเป็น Myanmar ชื่อใหม่นี้เป็นที่ยอมรับจากองค์การสหประชาชาติ แต่บางชาติ เช่น สหรัฐอเมริกา และสหราชอาณาจักร ไม่ยอมรับการเปลี่ยนชื่อนี้เนื่องจากเหตุผลที่ว่าเป็นการเปลี่ยนโดยรัฐบาลทหาร มิใช่ความเห็นของคนส่วนใหญ่ของประเทศหรือเป็นไปตามขั้นตอนของรัฐธรรมนูญ

การเปลี่ยนชื่อประเทศในครั้งนี้ รัฐบาลเมียนมาร์ต้องการให้มีความหมายถึงชื่อของประเทศซึ่งรวมชนกลุ่มชาติพันธุ์ทุกเชื้อชาติ ไม่ได้หมายถึงเฉพาะชนชาติ “เมียนมาร์” แต่เพียงอย่างเดียว ดังนั้นชื่อประเทศที่เปลี่ยนใหม่นี้จึงแสดงให้เห็นถึงนโยบายสมานฉันท์และต้องการสร้างเอกภาพให้เกิดขึ้นภายในประเทศ

ประเทศเมียนมาร์ตั้งอยู่ที่ละติจูดที่ 28 องศา 30 ลิปดา ถึง 10 องศา 20 ลิปดาเหนือ มีพื้นที่ 677,000 ตารางกิโลเมตร ภูมิประเทศตั้งอยู่ตามแนวอ่าวเบงกอลและทะเลอันดามันทำให้มีชายฝั่งทะเลยาวถึง 2,000 ไมล์ และมีหาดที่สวยงามเก่าแก่บริสุทธิอยู่หลายแห่ง มีชายแดนด้านตะวันตกเฉียงเหนือติดกับบังกลาเทศและอินเดีย และทางตะวันออกเฉียงเหนือติดกับธิเบตและจีน ส่วนทางตะวันตกติดกับลาว และทางตอนใต้ติดกับไทย รูปพรรณสัณฐานเหมือนกับว่าที่มีหางยาวล้อมรอบเกือบทั้งหมดคือแนวเทือกเขาหิมา และภูเขาที่อุดมสมบูรณ์ด้วยป่าไม้ มียอดเขาสูงอยู่มากมายตามแนวเทือกเขาของเมียนมาร์ และมีหลายยอดที่สูงเกินกว่า 10,000 ฟุต ตามแนวชายแดนหิมาลัยทางเหนือของเมียนมาร์ที่ติดกับธิเบตเป็นยอดเขาที่สูงที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เรียกว่า “ฮากกาโบ ราซี” โดยมีความสูง 19,314 ฟุต ต่ำลงมาจากแนวเขาเหล่านี้เป็นที่ราบกว้างใหญ่ภายในประเทศเมียนมาร์ นอกจากนี้ยังมีที่ราบลุ่มบริเวณสามเหลี่ยมปากแม่น้ำอิรวดีที่อุดมสมบูรณ์ทอดยาวลงไปทางตอนใต้เป็นนาข้าวกว้างใหญ่ราวกับไม่มีที่สิ้นสุด ซึ่งสามารถสรุปอาณาเขตติดต่อได้ดังนี้

- ภาคเหนือ : เทือกเขาปัดไก (Pat Gai) เป็นพรมแดนระหว่างเมียนมาร์กับอินเดีย บังกลาเทศ และจีน (ทิเบต)

- ภาคตะวันตก: เทือกเขาอะระกัน โยมา (Arakanypma) กั้นเป็นแนวยาวระหว่างชายฝั่งทะเลด้านอ่าวเบงกอลในเขตรัฐยะไข่

- ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ : เป็นที่ราบสูงชาน

- ภาคใต้ : มีทิวเขาตะนาวศรี กั้นระหว่างไทยกับเมียนมาร์

- ภาคกลาง : เป็นที่ราบลุ่มแม่น้ำอิรวดี

2. ลักษณะภูมิอากาศ

สภาพภูมิอากาศส่วนใหญ่ในบริเวณที่เป็นเทือกเขาสูงทางตอนกลางและตอนเหนือของประเทศ จะมีอากาศแห้ง และร้อนมากในฤดูร้อน ส่วนในฤดูหนาวอากาศจะเย็นมาก ตามชายฝั่งทะเลและบริเวณที่ราบลุ่มแม่น้ำจะแปรปรวนในช่วงเปลี่ยนฤดู เพราะได้รับอิทธิพลของพายุดีเปรสชันเสมอ ทำให้บริเวณนี้มีฝนตกชุกหนาแน่นมากกว่าตอนกลาง หรือตอนบนของประเทศที่เป็นเขตเงาฝน

- ลักษณะภูมิอากาศ : มรสุมเมืองร้อน ด้านหน้าภูเขาอาระกันโยมา ฝนตกชุกมาก
: ภาคกลางตอนบนแห้งแล้งมาก เพราะมีภูเขาทังกำแพง
: ภาคกลางตอนล่างเป็นดินดอนสามเหลี่ยมปากแม่น้ำขนาดใหญ่
: ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ อากาศค่อนข้างเย็น และค่อนข้างแห้งแล้ง

3. เมืองหลวง / เมืองสำคัญ / เมืองท่า

เมืองหลวง

บรรยากาศทั่วไปในกรุงเนปีดอร์ เมืองหลวงแห่งใหม่ของเมียนมาร์

เมียนมาร์มีเมืองหลวงปัจจุบันชื่อ เนปีดอร์ (Nya Pyi Daw) แปลว่า นครหลวงใหม่ ย้ายเมื่อ พ.ศ.2548 เมืองหลวงใหม่ตั้งอยู่ตรงกึ่งกลางของประเทศอยู่ระหว่างย่างกุ้งกับมัณฑะเลย์ โดยห่างจากย่างกุ้งไปทางทิศเหนือประมาณ 350 กิโลเมตร ตั้งอยู่บนพื้นที่กว่า 7 พันตารางกิโลเมตร หรือใหญ่กว่าเกาะสิงคโปร์ 10 เท่า พื้นที่โอบล้อมด้วยภูเขา ตั้งอยู่ในเขตเมืองปิ่นมามา ทางตอนกลางของประเทศ การเดินทางโดยรถยนต์ใช้เวลาประมาณ 7 ชั่วโมง

เนปีดอร์ ได้รับการวางผังเมืองเป็น 4 โซนหลัก ได้แก่ โซนราชการ (Ministry Zone) โซนโรงแรม (Hotel Zone) โซนอุตสาหกรรม (Industry Zone) และ โซนทหาร (Military Zone) มีประชากรย้ายเข้าไปอยู่แล้ว

ราว 9.2 แสนคน และมีการกล่าวกันว่าบางโซนโดยเฉพาะโซนทหารกว้างขวางใหญ่โตเต็มไปด้วยรถยนต์หรูหร่า ข้าราชการพลเรือนแต่งตัวอย่างภูมิฐาน นอกจากนี้ยังเป็นที่ตั้งของกรมกองในกระทรวงกลาโหม โรงเรียน มหาวิทยาลัย และสถาบันเทคโนโลยีเพื่อการป้องกันประเทศ โซนที่โดดเด่นรองลงมา คือ โซนอุตสาหกรรม บนพื้นที่ราว 2.1 แสนตารางเมตร เบื้องต้นเน้นที่การทำปศุสัตว์เป็นหลัก ก่อนที่ในอนาคตจะเปิดให้ต่างชาติเข้าไปลงทุนภายใต้โครงการเขตเศรษฐกิจพิเศษ

สัญลักษณ์ที่น่าสังเกตของเมืองเนปีดอร์ คือ พระราชานุสาวรีย์ของบูรพกษัตริย์ทั้ง 3 พระองค์ของเมียนมาร์ ได้แก่ พระเจ้าอโนรธา แห่งพุกาม พระเจ้านุเรงนอง แห่งหงสาวดี และ พระเจ้าอลองชญา แห่งชเวโบ เมียนมาร์ได้จัดสร้างอนุสาวรีย์ขึ้นอย่างยิ่งใหญ่เพื่อเทิดพระเกียรติบูรพกษัตริย์ที่ได้รวบรวมเมียนมาร์ให้เป็นปึกแผ่น

เมืองหลวงใหม่แห่งนี้มีความเหมาะสมหลายประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการย้ายกลับไปยังที่ราบลุ่มแม่น้ำสะโตงตอนบนนั้น คือการย้ายกลับไปสู่เขตราชธานีทางประวัติศาสตร์ในอดีต และยังเป็นสัญลักษณ์ทางการเมืองที่ทำให้เห็นถึงลัทธิชาตินิยมที่แพร่หลายในประเทศเมียนมาร์ เนื่องจากนครย่างกุ้งซึ่งเป็นเมืองหลวงเก่า นั้น เป็นเมืองที่อังกฤษได้สร้างขึ้นและพัฒนาเป็นศูนย์กลางการปกครอง การย้ายเมืองหลวงครั้งนี้จึงแสดงให้เห็นว่าประเทศเมียนมาร์ไม่ตกอยู่ในอำนาจของอังกฤษและเป็นการสร้างสำนึกให้ประชาชนในชาติลดการให้ความสำคัญกับการที่เคยเป็นประเทศอาณานิคมในจักรวรรดิอังกฤษด้วย นอกจากนี้นครเนปีดอร์ยังเป็นเมืองที่อยู่ศูนย์กลางระหว่างรัฐและมณฑลต่างๆ ทำให้รัฐบาลสามารถปกครองและพัฒนาภูมิภาคต่างๆ ได้อย่างทั่วถึง ต่างจากนครย่างกุ้งซึ่งอยู่ห่างไกลจากรัฐและมณฑลต่างๆอีกทั้งยังเสี่ยงต่อการถูกคุกคามทางทะเลจากประเทศมหาอำนาจอีกด้วย

อนุสาวรีย์บูรพกษัตริย์ สัญลักษณ์ของกรุงเนปีดอร์

เมืองสำคัญ / เมืองท่า

สำหรับเมืองสำคัญและอุตสาหกรรมที่นำลงทุนในแต่ละเมืองของเมียนมาร์มีดังนี้

1. **กรุงย่างกุ้ง** เดิมมีชื่อว่าเมือง “ดาโกง” (Dagon) แม้ว่าปัจจุบันจะมีสถานภาพเป็นเพียงอดีตเมืองหลวงของประเทศ แต่ย่างกุ้งก็ยังคงความสำคัญในการเป็นเมืองศูนย์กลางการค้ากระจายสินค้าไปสู่ภาคต่าง ๆ ของประเทศ โดยมีประชากรหนาแน่นถึง 5.4 ล้านคน นอกจากนี้ย่างกุ้งยังเป็นศูนย์กลางการค้าอัญมณีและการส่งออกไม้สักอีกด้วย กรุงย่างกุ้งมีเขตนิคมอุตสาหกรรมที่มีความพร้อมด้านสาธารณูปโภคมากกว่าเมืองอื่น ๆ นอกจากนี้ยังมีโบราณสถานและแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสำคัญเชิงประวัติศาสตร์ เช่น พระบรมธาตุชเวดากอง พระเจดีย์สุเล พระเจดีย์โบตะกอง พระพุทธไสยาสน์เซตาคี และตลาดโป๊ะ โยคหรือสต็อกมาร์ทเก็ต เป็นต้น

ที่ทำการกรุงย่างกุ้ง

อุตสาหกรรมที่นำลงทุน ได้แก่ อุตสาหกรรมสิ่งทอ อุตสาหกรรมการผลิตสินค้าเพื่อการอุปโภคบริโภค อุตสาหกรรมการประมง ธุรกิจการท่องเที่ยว ธุรกิจบริการ เช่น ร้านอาหาร อุ้งซ่อมรถ และสถาบันฝึกอบรมวิชาชีพ อุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์ อุตสาหกรรมไม้แปรรูป การผลิตของชำร่วยและสิ่งประดิษฐ์ที่ทำจากไม้ เป็นต้น

มหาเจดีย์ชเวดากอง โบราณสถานที่สำคัญของชาวพุทธ

2.เมืองหงสาวดี หรือ **พะโค** (อ่านออกเสียงตามสำเนียงเมียนมาร์ว่า หานดาวดี) ภาษาอังกฤษเรียกว่า Bago หรือ Pegu มีประชากรประมาณ 5 ล้านคน ในอดีตเคยเป็นเมืองหลวงของเมียนมาร์มาก่อน ตั้งอยู่ใกล้เมืองเมาะตะมะ ทางตอนใต้ของประเทศเมียนมาร์ ต่อมาพระเจ้าตะเบ็งชเวตี้ยึดครองได้และสถาปนาเป็นศูนย์กลางอำนาจของราชวงศ์ตองอู หงสาวดีเจริญรุ่งเรืองสุดขีดในรัชสมัยของพระเจ้าบุเรงนอง เนื่องจากพระองค์ให้ทรงสร้างพระราชวังของพระองค์ที่ชื่อ กัมโพชธานี ซึ่งนับเป็นพระราชวังใหญ่โต สร้างโดยเกณฑ์ข้าทาสจากเมืองขึ้นต่างๆ โดยหนึ่งในนั้นมีเมืองเชียงใหม่และอยุธยาอยู่ด้วย จนถึงสมัยพระเจ้าันทบุเรงที่เสด็จหนีพระนเรศวรไปเมืองตองอู และเผาทำลายหงสาวดี หลังจากนั้นไม่นาน เมืองอังวะก็กลายมาเป็นเมืองหลวงของประเทศเมียนมาร์โดยสมบูรณ์ ปัจจุบัน หงสาวดีเป็นเมืองที่ทำรายได้ให้แก่ประเทศเมียนมาร์ด้วยความที่เป็นเมืองท่องเที่ยว มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ และศิลปะ วัฒนธรรม โบราณสถานที่สำคัญได้แก่ พระเจดีย์ชเวมอดอร์ (พระธาตุมุเตา), พระราชวังบุเรงนอง , พระพุทธไสยาสน์ชเวตาเลียว , พระเจดีย์ไจ้ปุ่น เป็นต้น

อุตสาหกรรมที่น่าสนใจ ได้แก่ โรงแรม ธุรกิจท่องเที่ยว ร้านอาหาร อู่ซ่อมรถและร้านทำผม

3.เมืองท่าตอน เป็นเมืองชายฝั่งทะเลทางตอนใต้ของเมียนมาร์ ที่มีประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมเก่าแก่ โดยชาวมอญเป็นชนเผ่าแรกที่สร้างอารยธรรมขึ้นเป็นเอกลักษณ์ของตนในดินแดนนี้ และได้สถาปนาอาณาจักรสุวรรณภูมิขึ้นเป็นอาณาจักรแห่งแรกบริเวณใกล้เมืองท่าตอน

อุตสาหกรรมที่น่าสนใจ ได้แก่ ประมงและการแปรรูปสินค้าทางทะเล

4. เมืองเมาะละหม่าง เป็นเมืองเอกของรัฐมอญ มีประชากรประมาณ 2 ล้านคน อย่างไรก็ตามเมื่อกว่าถึงเชื้อชาติแล้วเมืองเมาะละหม่างประกอบด้วยพลเมืองเชื้อชาติมอญส่วนใหญ่ พลเมืองส่วนน้อยเท่านั้นที่มีเชื้อสายเมียนมาร์ สภาพทั่วไปของเมืองเมาะละหม่างนั้นเป็นเมืองเกษตรกรรมใกล้ชายทะเลริมอ่าวเมาะตะมะ คนมอญเรียกชื่อเมืองนี้ว่า “โหมคหมะเหล็ม” เมื่อร้อยกว่าปีที่แล้วก่อนที่อังกฤษจะเข้ามาถึง เมืองนี้แทบทุกคนเชื้อชาติอื่นไม่ได้เลย นอกจากคนมอญ

ความโดดเด่นของเมืองแห่งนี้คือ เป็นเมืองตากอากาศชายทะเลที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่งของประเทศ

อุตสาหกรรมที่น่าสนใจ ได้แก่ อุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา อุตสาหกรรมสิ่งทอ และธุรกิจท่องเที่ยว

5. เมืองเมียวดี เป็นเมืองชายแดนด้านตะวันออกของเมียนมาร์ติดกับอำเภอแม่สอด จังหวัดตาก โดยมีแม่น้ำเมยเป็นเขตกันและเชื่อมด้วยสะพานมิตรภาพไทย-เมียนมาร์ เป็นตลาดการค้าชายแดนที่สำคัญแห่งหนึ่งซึ่งเมียนมาร์จัดเป็นเขตเศรษฐกิจพิเศษชายแดน นอกจากนี้ยังถือว่าเมียวดีเป็นเมืองสำคัญในการกระจายสินค้าจากประเทศไทยไปยังเมืองต่าง ๆ ของเมียนมาร์

เมียวดี หรือ ชาวพื้นเมืองเรียก บะลำบะตี้ เมืองเมียวดีอยู่ในรัฐกระเหรี่ยง มีประชากรประมาณ 1 ล้านคน แต่เดิมประชากรส่วนใหญ่เป็นชาวเมียนมาร์ ต่อมาเริ่มมีการค้าขาย จึงทำให้มีชาวจีน แขก กระเหรี่ยง มุสลิม เข้ามาอาศัยอยู่เพื่อทำการค้าขาย การปกครองเป็นแบบท้องถิ่นที่มีทหารเมียนมาร์และกองกำลังชนกลุ่มน้อย

ผสมร่วมด้วย เมียวคีถือได้ว่าเป็นเส้นทางขนส่งสินค้า นำเข้าและส่งออก โดยทางรถยนต์ทางหลักจากประเทศ ไทย และภูมิภาคอื่น โฉนด

ความสำคัญของเมืองเมียวคีอีกประการหนึ่งคือ ได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลเมียนมาร์โดยกำหนดให้ เป็นเขตเศรษฐกิจพิเศษเพื่อส่งเสริมการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจระหว่างชายแดน อ.แม่สอด จ.ตาก กับจ.เมียวคี

อุตสาหกรรมที่นำลงทุน ได้แก่ อุตสาหกรรมการเกษตรและอัญมณี

6. เกาะสอง หรือ วิกตอรีพ้อยท์ มีชื่อเป็นภาษาอังกฤษว่า “เกาดอง” (KAW THAUNG) เป็น ดินแดนในฝั่งเมียนมาร์ ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับจังหวัดระนอง โดยมีแม่น้ำกระบุรีกั้นขวางตรงตัวจังหวัดระนอง เป็น แหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ และส่งเสริมสุขภาพ เหมาะแก่การทำประมง ในความเป็นจริงแล้วแผ่นดินตรงนี้ ไม่ได้เป็นเกาะแต่อย่างใดหากแต่มีลักษณะเป็นแหลมมากกว่า แต่ที่เรียกกันติดปากอย่างนี้ก็เพราะใกล้ๆ กันมี เกาะเล็กๆ ขนาบอยู่ แล้วชื่อเกาดองตามภาษาเมียนมาร์ก็เลยเพี้ยนเป็นเกาะสองนั่นเอง สภาพบ้านเรือนบนเกาะ สองมีความหนาแน่นดังเช่นเมืองเศรษฐกิจทั่วไป

นอกจากการค้าขายสินค้าและการประมงแล้ว เกาะสองยังมีสถานที่ท่องเที่ยวอีกหลายแห่งโดยเฉพาะ โบราณสถาน อาทิ พระบรมราชานุสาวรีย์บายงนอง หรือ "บุรงนอง" , "เจดีย์แห่งความสงบ" หรือ Byi Taw Aye ในภาษาเมียนมาร์ , พระมหาบุณย์จำลอง เป็นต้น

อุตสาหกรรมที่นำลงทุน ได้แก่ ธุรกิจท่องเที่ยว ประมงและอุตสาหกรรมต่อเนื่อง

7. เมืองพุกาม หรือชาวเมียนมาร์เรียกว่า “บะกัน” (Bagan) เป็นเมืองประวัติศาสตร์ที่สำคัญของ เมียนมาร์ เรียกอีกชื่อว่าดินแดนแห่งเจดีย์หมื่นองค์ ซึ่งปัจจุบันองค์การยูเนสโก ได้ขึ้นทะเบียนให้เป็นเมืองมรดก โลก “World Heritage Sites” สามารถเที่ยวได้ตลอดทั้งปี และจะงดงามมากที่สุดในช่วงฤดูฝน รัฐบาลให้การ สนับสนุนส่งเสริมเป็นอย่างดี โดยเฉพาะเมื่อวันที่ 10 มีนาคม 2548 ได้เปิดหอชมวิว ซึ่งเป็นเป็นหอคอยสูง 13 ชั้น ที่มีความทันสมัยและครบวงจร อันประกอบด้วยศูนย์บริการทางธุรกิจ สำนักงาน ร้านค้า ห้องฉายภาพยนตร์ ห้องประชุม คอฟฟี่ช็อป ภัตตาคารลอยฟ้าและจุดชมวิว นอกจากนี้ยังได้มีการเปิดโรงแรมที่สร้างด้วยไม้สักทั้ง หลังตามแบบศิลปะและสถาปัตยกรรมแห่งชาติโดยการลงทุนของนักลงทุนท้องถิ่นอีกด้วย

ในอดีตเมืองพุกามเป็นศูนย์กลางการศึกษาภาษาบาลี แม้เมื่ออาณาจักรพุกามได้ถูกทำลายไปแล้ว แต่การศึกษาพุทธศาสนาที่เมืองพุกามก็ยังคงอยู่ ดังจะเห็นว่าได้มีการก่อสร้างเพิ่มเติมขึ้นเป็นจำนวนมาก สถาปัตยกรรมสำคัญในเมืองพุกามแสดงให้เห็นถึงร่องรอยของศิลปะมอญ และอิทธิพลทางศิลปะจากภาค ตะวันออกเฉียงเหนือของอินเดีย ซึ่งในเวลาต่อมาได้พัฒนาและปรับปรุงให้กลายเป็นศิลปะประจำชาติของเมียน มาร์อย่างแท้จริง

อุตสาหกรรมที่นำลงทุน ได้แก่ ธุรกิจท่องเที่ยว เช่น โรงแรม รีสอร์ทและสนามกอล์ฟ

8.เมืองพินอูหวิน ตั้งอยู่ในเขตปริมณฑลของมณฑลเจ้อเจียง มีพื้นที่ที่เหมาะสมแก่การทำเกษตร โดยเฉพาะพืชที่ปลูกบนพื้นที่ที่สูงกว่าระดับน้ำทะเลประมาณ 4,000 เมตร เช่น กาแฟ ซึ่งในปี 2548 รัฐบาลได้ส่งเสริมให้ภาคเอกชนเข้าไปลงทุนปลูกกาแฟ โดยการเตรียมพื้นที่ 100,000 เฮกตาร์ และความช่วยเหลืออื่น ๆ ในการปลูกพืชเศรษฐกิจนี้ ในอดีตเป็นเมืองตากอากาศของชาวอังกฤษ ด้วยสภาพอากาศที่คล้ายยุโรปจึงเหมาะแก่การปลูกพืชผักผลไม้ โดยเฉพาะพืชตระกูลส้ม อีกทั้งยังมีความอุดมสมบูรณ์ของพันธุ์ไม้ มีสวนพฤกษศาสตร์บนพื้นที่ 430 เฮกตาร์

อุตสาหกรรมที่น่าสนใจ ได้แก่ อุตสาหกรรมเกษตรและอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูปที่เกี่ยวข้องกับพืชผลทางการเกษตร ธุรกิจท่องเที่ยว และร้านอาหาร

9.เมืองตานด้วย อยู่ริมฝั่งอ่าวเบงกอล และมีหาดงาปาลี (Ngapali) ซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ขึ้นชื่อของเมียนมาร์ที่นักท่องเที่ยวชาวยุโรปให้ความสนใจแทนทะเลอันดามันของไทยหลังเกิดคลื่นยักษ์สึนามิ ทางเมียนมาร์จึงให้ความสำคัญและเร่งพัฒนาให้มีความพร้อมทางด้านคมนาคมและสาธารณูปโภคมากยิ่งขึ้นเพื่อรองรับการเติบโตของการท่องเที่ยว

อุตสาหกรรมที่น่าสนใจ ได้แก่ ธุรกิจการท่องเที่ยว เช่น โรงแรม และรีสอร์ท

10.เมืองมณฑลเจ้อ เมืองใหญ่อันดับสองที่เป็นศูนย์กลางเศรษฐกิจของเขตเมียนมาร์ตอนบน (รัฐชิน รัฐกะฉิ่น และรัฐฉาน) มีประชากรประมาณ 6.4 ล้านคน และเป็นเส้นทางการค้าระหว่างอินเดียกับจีนเป็นเมืองที่เมียนมาร์ถือว่าเป็นสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมและพุทธศาสนา บริเวณใจกลางเมืองมีตลาดเซโจ ซึ่งเป็นศูนย์กลางทางการค้าทางตอนใต้ของเมืองเป็นย่านงานศิลปหัตถกรรม ทั้งงานภาพ งานแกะสลัก การสร้างสถาปัตยกรรม การทำแผ่นทองคำเปลว งานหล่อที่มีการผลิตฝีมือตามแบบวิถีโบราณด้วยทอง เงิน หินอ่อน สิว เส้นด้าย และลูกทอผ้า สำหรับด้านการเกษตรในอดีตมีการทำนาปลูกข้าวตามแนวลำน้ำเอยาวดีตอนบนอันเปรียบเสมือนอู่ข้าวอู่น้ำของชาวเมียนมาร์ตอนบน แต่ด้วยระบบชลประทานที่ไม่ประสบผลมากนักจึงหันมาปลูกฝ้าย ยาสูบ ถั่วลิสง ข้าวฟ่าง งา และข้าวโพดแทน

มณฑลเจ้อเป็นราชธานีแห่งสุดท้ายของเมียนมาร์ก่อนที่จะตกเป็นอาณานิคมของอังกฤษ แต่ถึงแม้ว่ามณฑลเจ้อจะลดความสำคัญในฐานะเมืองที่เป็นศูนย์กลางการปกครอง แต่ก็ยังคงความสำคัญในฐานะเมืองแห่งวัฒนธรรมและพุทธศาสนาอย่างไม่เสื่อมคลาย

โรงงานผลิตรถยนต์ซึ่งใช้เทคโนโลยีการผลิตที่ยังไม่ทันสมัย

อุตสาหกรรมที่นำลงทุน ได้แก่ ธุรกิจท่องเที่ยว อุตสาหกรรมประกอบรถยนต์ขนาดเล็กและ
หัตถกรรม

4. การแบ่งเขตการปกครอง

การแบ่งเขตการปกครอง ปัจจุบันประเทศเมียนมาร์แบ่งเขตการปกครองออกเป็น 7 มณฑล และ 7 รัฐ
ดังนี้

• มณฑล

- 1.เขตอิรวดี (Ayeyarwady) มีเมืองเอกชื่อ เมืองพะสิม
- 2.เขตพะโค (Bago) มีเมืองเอกชื่อ เมืองพะโค
- 3.เขตมาเกว (Magway) มีเมืองเอกชื่อ เมืองมาเกว
- 4.เขตมันตะเลย์ (Mandalay) มีเมืองเอกชื่อ เมืองมันตะเลย์
- 5.เขตสะกาย (Sagaying) มีเมืองเอกชื่อ เมืองสะกาย
- 6.เขตตะนาวศรี (Tanintharyi) มีเมืองเอกชื่อ เมืองทวาย
- 7.เขตย่างกุ้ง (Yangon) มีเมืองเอกชื่อ เมืองย่างกุ้ง

• รัฐ

1. รัฐชิน (Chin) มีเมืองหลวงชื่อ เมืองสะคา
2. รัฐกะฉิ่น (Kachin) มีเมืองหลวงชื่อ เมืองมิดจินา
3. รัฐกะเหรี่ยง (Kayin) มีเมืองหลวงชื่อ เมืองปะอาน
4. รัฐกะยา (Kayah) มีเมืองหลวงชื่อ เมืองหลอยก่อ

5. รัฐมอญ (Mon) มีเมืองหลวงชื่อ เมืองมะละแหม่ง
6. รัฐยะไข่ (Rakhine) มีเมืองหลวงชื่อ เมืองซิตตเว
7. รัฐฉานหรือไทใหญ่ (Shan) มีเมืองหลวงชื่อ เมืองตองยี

5. ระบบการปกครอง

ก่อนปี พ.ศ.2554 เมียนมาร์มีระบอบการปกครองโดยรัฐบาลทหารภายใต้สภาสันติภาพและการพัฒนาแห่งรัฐ (State Peace and Development Council- SPDC) โดยมีประธาน SPDC เป็นประมุขของประเทศ และมีนายกรัฐมนตรีเป็นหัวหน้าคณะรัฐบาล ในช่วงเวลาดังกล่าว เมียนมาร์มักถูกประชาคมโลกตำหนิเกี่ยวกับระบบการปกครองซึ่งใช้การปกครองซึ่งก็คือ ระบอบเผด็จการทหาร (Military Council) แต่ก็เป็นเพราะปัจจัยภายในประเทศที่คณะรัฐบาลจะต้องหาทางแก้ไขปัญหาเพื่อสร้างความปรองดองให้เกิดขึ้นในชาติมากที่สุด อันอาจเป็นประเด็นที่ประชาคมโลกไม่อาจเข้าใจปัญหาภายในซึ่งเป็นปัจจัยเฉพาะของประเทศเมียนมาร์เอง อย่างไรก็ตาม ประเทศเมียนมาร์มีความพยายามที่จะดำเนินการให้ประเทศก้าวไปสู่ระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยในเร็ววัน ซึ่งนับว่าเป็นความพยายามอย่างต่อเนื่องมาโดยตลอด ดังจะเห็นว่า พลเอกชิน อู่นายกรัฐมนตรีของประเทศเมียนมาร์ในขณะนั้นได้ประกาศนโยบายการดำเนินการไปสู่กระบวนการปรองดองแห่งชาติและประชาธิปไตย (Roadmap towards Democracy) เมื่อวันที่ 30 สิงหาคม 2546 และได้ดำเนินการจัดตั้งคณะกรรมการต่างๆ เพื่อดำเนินการให้สำเร็จลุล่วงตามนโยบายดังกล่าว 7 ขั้นตอน ได้แก่

1. การฟื้นฟูการประชุมสมัชชาแห่งชาติ เพื่อวางหลักการร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่
2. การดำเนินการตามขั้นตอนที่จำเป็นเพื่อการมีประชาธิปไตยที่มีวินัยอย่างแท้จริง
3. การยกร่างรัฐธรรมนูญ
4. การจัดการลงประชามติรับรองร่างรัฐธรรมนูญ
5. การเลือกตั้งสมาชิกรัฐสภา
6. การจัดการประชุมรัฐสภา
7. การจัดตั้งรัฐบาลที่มาจากการเลือกตั้ง

หลังจากการเลือกตั้งในวันที่ 7 พ.ย. 2553 คณะรัฐบาลของประเทศเมียนมาร์ได้บรรลุความตั้งใจของนโยบายทั้ง 7 ข้อ ซึ่งได้มีกระบวนการเลือกตั้งดังเช่นระบอบประชาธิปไตยทั่วไป แม้กระนั้น กระบวนการประชาธิปไตยของเมียนมาร์ดังกล่าว กลับไม่ได้รับการยอมรับจากนานาประเทศ ทั้งนี้เนื่องจาก คณะรัฐบาลทหารของเมียนมาร์ยังไม่ได้ลงจากอำนาจอย่างแท้จริง เป็นเพียงการเปลี่ยนแปลงสถานภาพจากรัฐบาลทหารมาเป็นรัฐบาลพลเรือนโดยคณะผู้บริหารระดับสูงยังคงเป็นนายทหารนอกราชการ นั่นเอง

คณะรัฐมนตรีเมียนมาร์ในปัจจุบัน ประกอบด้วยรัฐมนตรี 29 คนและรัฐมนตรีช่วย 39 คน โดยส่วนหนึ่งเป็นอดีตนายทหารที่ลาออกมาลงรับสมัครเลือกตั้ง

รายชื่อของคณะรัฐบาลในตำแหน่งสำคัญของเมียนมาร์

ประธานาธิบดี : นายเต็ง เส่ง

รองประธานาธิบดีคนที่ 1 : นายถิ่น อ่อง มินต์ อู

รองประธานาธิบดีคนที่ 2 : ดร.นพ.จายหมอก คำ

ผู้บัญชาการทหารสูงสุดกองทัพเมียนมาร์ : พล.ท. มินต์ อ่อง หล่า

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ : นายวันนะ หม่อง ลวิน

เอกอัครราชทูตเมียนมาร์ ประจำประเทศไทย : นาย อู อ่อง เต็ง

เอกอัครราชทูตไทย ประจำประเทศเมียนมาร์ : นายอภิรัฐ เหวียนระวี

ผู้อำนวยการสำนักงานส่งเสริมการค้าต่างประเทศ ประจำกรุงย่าง : นายประจวบ สุภินี

6. ประชากร/สังคม/วัฒนธรรม

ประชากร

จำนวนประชากรประมาณ 58 ล้านคน ความหนาแน่นโดยเฉลี่ย 61 คน/ตร.กม. เมียนมาร์มีประชากรหลายเชื้อชาติจึงเกิดเป็นปัญหาชนกลุ่มน้อย ประชากรเมียนมาร์ประกอบไปด้วยชาติพันธุ์ดังนี้ คือ เมียนมาร์ 63% มอญ 5% ยะไข่ 5% กะเหรี่ยง 3.5% คะฉิ่น 3% ไทย 3% ชิน 1%

ศาสนา

เมียนมาร์บัญญัติให้ศาสนาพุทธเป็นศาสนาประจำชาติใน พ.ศ. 2517 เพราะมีผู้นับถือศาสนาพุทธ 92.3% นอกจากนี้ยังประกอบด้วยศาสนาคริสต์ 4% ศาสนาอิสลาม 3% ศาสนาฮินดู 0.7%

วัดในเมืองต่างๆ ของเมียนมาร์

ชาวเมียนมาร์เป็นชนชาติที่ยึดมั่นในขนบธรรมเนียม ประเพณีและวัฒนธรรมที่สั่งสมมาตั้งแต่อดีต การยึดมั่นในคุณค่าของอดีตเช่นนี้ทำให้ชาวเมียนมาร์ยังคงดำเนินชีวิตตามแบบที่คนโบราณเคยยึดถือ โดยเฉพาะในเรื่องของจริยธรรม การนับถือศาสนา และการปฏิบัติตามประเพณีที่ได้รับการสืบทอดต่อกันมา

การดำเนินชีวิต สังคมของชาวเมียนมาร์เป็นสังคมที่ให้ความสำคัญกับระบบอาวุโส และระบบอุปถัมภ์เป็นอย่างมาก สถานภาพของชายจะสูงกว่าหญิง แต่ขณะเดียวกันเมื่อหญิงแต่งงานแล้วก็สามารถขอหย่าจากสามีได้ เมื่อหย่าแล้วก็กลับมาอยู่ที่บ้านพ่อแม่เหมือนเดิม

ในช่วงวัยแต่งงาน มักจะแต่งงานตั้งแต่อายุยังน้อย พิธีแต่งงานเรียบง่ายไม่ต้องมีพิธีทางศาสนาหรือทางโลก มีแต่การจดทะเบียนสมรสเพื่อประโยชน์ในการแบ่งสินสมรส ผู้หญิงชาวเมียนมาร์จะได้รับสิทธิตามกฎหมายทัดเทียมชาย แม้ว่าสถานภาพอื่นๆทางสังคมจะด้อยกว่าก็ตาม แต่กฎหมายของเมียนมาร์ก็คุ้มครองสิทธิของผู้หญิงอย่างมาก

ตลอดช่วงชีวิตของชาวเมียนมาร์ได้ยึดมั่นอยู่ในขนบธรรมเนียม ประเพณีและวัฒนธรรมที่สืบทอดมาจากอดีต แม้ว่าในช่วงการตกเป็นอาณานิคมของอังกฤษ ชาวอังกฤษจะพยายามเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตให้ชาวเมียนมาร์มีโลกทัศน์แบบสมัยใหม่แต่ชาวเมียนมาร์ก็ยังคงพึงพอใจที่จะดำเนินชีวิตอยู่ในค่านิยมแบบเก่า เช่น การแต่งกาย ซึ่งสะท้อนให้เห็นความภาคภูมิใจในความเป็นเมียนมาร์ของตนอย่างเห็นได้ชัด

อย่างไรก็ตามในปัจจุบันชาวเมียนมาร์มีการรับวัฒนธรรมจากต่างประเทศมาในหลากหลายรูปแบบด้วยกัน เช่น การแต่งกาย คนตรี เป็นต้น

รูปแบบสถานบันเทิงของเมียนมาร์

การแต่งกาย การแต่งกายนั้น ผู้ชายจะนุ่งลองจี (Longyi) มีลักษณะคล้ายโสร่ง ส่วนใหญ่เป็นลายสก๊อต ยาวตั้งแต่เอวหรือข้อเท้า สวมคู่กับเอ่งจี หรือได้โป่ง คือเสื้อที่สวมทับด้วยเสื้อคลุมคอกลมแขนยาวอีกทีหนึ่ง หากต้องต่างกายอย่างเป็นทางการ หรือไปงานสำคัญผู้ชายจะนิยมสวมกาว์บาว์ (Gaung Baung) หรือผ้าพันรอบศีรษะ แต่ปัจจุบันทำเป็นหมวกสำเร็จรูปเพื่อความสะดวกในการใช้มากขึ้น ส่วนการแต่งกายของผู้หญิงก็ยังคงนุ่ง

ผ้าถุง ผ้าซิ่นยาวถึงข้อเท้า สวมเสื้อคอกลมแขนกระบอกยาว เป็นผ้าลูกไม้หลากกลายสี บางครั้งก็นิยมสไบพาดไหล่เวลาไปวัด ถ้าไปงานฉลองต่างๆ ผู้หญิงชาวเมียนมาร์จะนิยมใส่เครื่องประดับ

7. ภาษาราชการ

ภาษา

นอกจากภาษาเมียนมาร์ ซึ่งเป็นภาษาราชการแล้ว ประเทศเมียนมาร์มีภาษาหลักที่ใช้ในงานในประเทศถึงอีก 18 ภาษา โดยแบ่งตามตระกูลภาษาได้ดังนี้

ตระกูลภาษาออสโตรเอเชียติก ได้แก่ ภาษามอญ ภาษาปะหล่อง ภาษาปะลั้ง (ปลั้ง) ภาษาประรวก และภาษาว้า

ตระกูลภาษาชิโน-ทิเบตัน ได้แก่ ภาษาเมียนมาร์ (ภาษาราชการ) ภาษากะเหรี่ยง ภาษาอารากัน (ยะไข่) ภาษาจิงผ่อ (กะฉิ่น) และภาษาอาข่า

ตระกูลภาษาไท-กะได ได้แก่ ภาษากาน (ไทใหญ่) ภาษาไทจีน ภาษาไทลื้อ และภาษาไทคำตี้

ตระกูลภาษาม้ง-เมี่ยน ได้แก่ ภาษาม้งและภาษาเย้า (เมี่ยน)

ตระกูลภาษาออสโตรนีเซียน ได้แก่ ภาษามอเก็นและภาษาสะลอน

8. สกุลเงิน

- สกุลเงิน : จ๊าด

- อัตราแลกเปลี่ยน (1 สิงหาคม 2554)

อัตราแลกเปลี่ยนทางการ 1 USD เท่ากับ 5.7 จ๊าด

อัตราแลกเปลี่ยนอย่างไม่เป็นทางการ 1 USD เท่ากับ 750-800 จ๊าด

9. เวลา

เวลาในเมียนมาร์จะช้ากว่าเวลาประเทศไทย ประมาณ 30 นาที เวลามาตรฐานของเมียนมาร์เร็วกว่าเวลาที่กรีนิช 6 ชั่วโมง 30 นาที

10. วันหยุดนักขัตฤกษ์

ชั่วโมงทำงาน

วันจันทร์ถึงวันศุกร์ 9.30-16.30 น. เป็นเวลาทำการของรัฐบาล ส่วนเอกชนจะทำงานตั้งแต่ 8.00-17.00 น. ส่วนธนาคารจะเปิดทำการตั้งแต่เวลา 10.00-15.00 น. ภัตตาคารส่วนใหญ่จะปิดเวลา 22.00 น.

วันหยุดราชการ

- 1 มกราคม : วันขึ้นปีใหม่
- 4 มกราคม : วันฉลองเอกราช
- 12 กุมภาพันธ์ : วันสหภาพ
- 2 มีนาคม : วันเกษตรกรหรือวันชาวไร่ชาวนา
- 27 มีนาคม : วันกองทัพ
- 12-20 เมษายน : วันสงกรานต์
- 1 พฤษภาคม : วันกรรมกร
- 19 กรกฎาคม : วันวีรบุรุษ
- แรม 10 ค่ำ เดือนตะของ : วันประชาชน
- 11 พฤศจิกายน : วันชาติของเมียนมาร์

11. เส้นทางคมนาคม

ข้อมูลเกี่ยวกับการคมนาคมในประเทศเมียนมาร์ ซึ่งสามารถประเมินศักยภาพด้านการค้าและการลงทุนในประเทศนี้ได้ โดยเส้นทางคมนาคมที่สำคัญของเมียนมาร์ มีดังนี้

1. การขนส่งทางบก

รถยนต์โดยสารประจำทาง ตามเมืองต่างๆ

ค่าบริการ คนละ 200 จ๊าด หรือประมาณ 8 บาท

ถนนในเมียนมาร์ส่วนใหญ่ขนานไปกับภูเขาและแม่น้ำ ทอดไปตามความยาวของประเทศ เช่นเดียวกับทางรถไฟ ถนนสายต่าง ๆ ที่สำคัญมีดังนี้ ถนนสายเมียนมาร์ เป็นถนนสายสำคัญที่เชื่อมต่อระหว่างย่างกุ้งกับเมืองคุนหมิง ซึ่งอยู่ทางตอนใต้ของจีน มีความยาวในเขตเมียนมาร์ถึงเมืองมูเซ ประมาณ 1,160 กิโลเมตร และมี

ความยาวในเขตจีนจากมูเซถึงคุนหมิง ประมาณ 90 กิโลเมตร ถนนสายนี้ผ่านเมืองต่าง ๆ คือ พะโค-ตองอุ-ปินมานา-เมกคิตลา-มันทะเลย์-เมเบียงกอดเด็ก-ลีป้อ-ลาโซ-แสนหวิ-มุเซ รวมความยาวทั้งสิ้นประมาณ 2,140 กิโลเมตร

เส้นทางถนนภายในประเทศ

เส้นทางถนนภายในประเทศเมียนมาร์ในปี 2551 มีการก่อสร้างถนนรวม 18,242 ไมล์ และถนนมอเตอร์เวย์เพิ่มขึ้นอีก 6,000 ไมล์จากปี 2531 ซึ่งมีอยู่ 17,000 ไมล์ ถนนเชื่อมไปมณฑลต่าง ๆ ของเมียนมาร์ที่ก่อสร้างแล้วเสร็จมีดังนี้

1. ถนนสาย Pyinmana - Pinlong (ในมณฑลมันทะเลย์)	22 ไมล์
2. ถนนสาย Taungdwingyi-Taungnyo-Pyinmana	66 ไมล์
3. ถนนสาย Taungok-Thandwe	44 ไมล์
4. ถนนสาย Yangon-Mawlamyine-Dawei-Myeik	154 ไมล์
5. ถนนสาย Hanmyintmo-Myogyn-Aungban	80 ไมล์
6. ถนนสาย Yangon –Sittwe	202 ไมล์
7. ถนนสายมันทะเลย์-Thabakyin-Banmaw-Myitkyina	179 ไมล์
8. ถนนสาย Kalay-Falam-Haka	115 ไมล์

ถนนที่กำลังก่อสร้างในรัฐ/มณฑลต่าง ๆ มีดังนี้

1. รัฐกะฉิ่น	ประมาณ 603 ไมล์
2. รัฐชิน	ประมาณ 345 ไมล์
3. รัฐยะไข่	ประมาณ 206 ไมล์
4. รัฐฉาน	ประมาณ 397 ไมล์
5. มณฑลมาเกวและมันทะเลย์	ประมาณ 112 ไมล์
6. มณฑลเอยาวดี	ประมาณ 28 ไมล์
7. มณฑลย่างกุ้ง	ประมาณ 12 ไมล์

ที่มา : <http://www.modins.net/myanmarinfo/media/transport.htm>

เส้นทางถนนเชื่อมโยงประเทศเมียนมาร์กับประเทศเพื่อนบ้าน

เส้นทางคมนาคมไทย-เมียนมาร์

เส้นทางถนนที่ใช้คมนาคม ส่งสินค้าระหว่างไทย-เมียนมาร์ มีจุดผ่านแดนถาวรตามแนวชายแดนไทย-เมียนมาร์ใน 7 จังหวัด คือ เชียงราย แม่ฮ่องสอน เชียงใหม่ ตาก กาญจนบุรี ประจวบคีรีขันธ์ และระนอง เส้นทางสายสำคัญที่เป็นความร่วมมือระหว่างไทยกับเมียนมาร์ มีดังนี้

เส้นทางช่วงแม่สอด/เมียวดี-เชิงเขาตะนาวศรี เส้นทางนี้เป็นเส้นทางที่พัฒนาโดยรัฐบาลไทยเสนอความช่วยเหลือแบบให้เปล่าแก่รัฐบาลเมียนมาร์เพื่อใช้ก่อสร้างและบูรณะเส้นทางช่วงแม่สอด /เมียวดี-เชิงเขาตะนาวศรี รวมระยะทาง 17.35 กิโลเมตร กรมทางหลวงของไทยได้ทำการสำรวจและออกแบบเส้นทางโดยประมาณการเงินค่าก่อสร้างและค่าควบคุมงานเป็นมูลค่าประมาณ 122.9 ล้านบาท

เส้นทางช่วงเขาตะนาวศรี-กอกะเร็ก-ท่าตอน แบ่งเป็น 3 เส้นทาง ได้แก่

- เส้นทางที่ 1 ช่วงเชิงเขาตะนาวศรี-กอกะเร็ก-อินคู-พะอัน-ท่าตอน รวมระยะทาง 172 กิโลเมตร โดยรัฐบาลไทยได้เสนอและให้ความช่วยเหลือเป็นเงินกู้เงินผ่อนปรน มูลค่า 1,350 ล้านบาท เส้นทางนี้เป็นเส้นทางที่สั้นที่สุด ทำให้การขนส่งสินค้าผ่านเส้นทางนี้ประหยัดเวลาและค่าขนส่งได้มาก

-เส้นทางที่ 2 ช่วงเชิงเขาตะนาวศรี-กอกะเร็ก-มุดอง-มะละแหม่ง-ท่าตอน รวมระยะทาง 236 กิโลเมตร เส้นทางสายนี้จะทับซ้อนกับเส้นทางที่ 1 ถึงกอกะเร็กแล้วอ้อมลงไปทางใต้ผ่านมะละแหม่งและวกไปทางเหนือไปท่าตอน เส้นทางนี้เป็นเส้นทางที่รัฐบาลเมียนมาร์เสนอ เนื่องจากต้องการให้ถนนเส้นนี้ผ่านมะละแหม่ง ซึ่งเป็นเมืองที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจอันดับ 3 ของเมียนมาร์รองจากกรุงย่างกุ้ง และเมืองมัณฑะเลย์ รวมทั้งยังเป็นเมืองท่าที่สำคัญและเป็นที่ตั้งของอุตสาหกรรมอีกด้วย โดยรัฐบาลไทยให้ความช่วยเหลือเป็นเงินกู้เงินผ่อนปรนมูลค่า 2,150 ล้านบาท

-เส้นทางที่ 3 เป็นเส้นทางเดียวกับเส้นทางที่ 1 แต่จะมีถนนแยกจากสามแยกอินคูไปเชื่อมมะละแหม่ง ระยะทาง 212 กิโลเมตร เส้นทางนี้รัฐบาลไทยพร้อมให้ความช่วยเหลือเป็นเงินกู้เงินผ่อนปรน มูลค่า 1,780 ล้านบาท

นอกจากนี้ เส้นทางช่วงท่าตอน-ย่างกุ้ง มีระยะทางประมาณ 246 กิโลเมตร ใช้เวลาเดินทางโดยรถยนต์ ประมาณ 3-4 ชั่วโมง

เส้นทางเมียนมาร์-ไทย-กัมพูชา-ลาว-เวียดนาม-ยูนิาน-อินเดีย

เส้นทางขนส่งสินค้านี้เป็นเส้นทางการเดินทางระหว่างกลุ่ม GMS (ไทย เมียนมาร์ กัมพูชา ลาว เวียดนาม และยูนิาน) มีความสะดวกสบายและประหยัดเวลา ประหยัดต้นทุนในการขนส่งสินค้าได้มาก เส้นทางดังกล่าว สามารถเชื่อมต่อไปยังอินเดียและประเทศในกลุ่มเอเชียอื่น ๆ ได้ โดยผ่านแนวถนนที่มีอยู่เดิมของเมียนมาร์จากท่าตอน-ย่างกุ้ง-มัณฑะเลย์ และตาม ซึ่งติดกับชายแดนของเมืองโมเร ประเทศอินเดีย ที่มีระยะทางเพียง 1,100 กิโลเมตร หรือหากเริ่มนับตั้งแต่สุดเส้นทางฝั่งตะวันออก คือ จังหวัดคานังของประเทศเวียดนามไปยังประเทศอินเดียมีระยะทางประมาณ 2,600 กิโลเมตร

เส้นทางประเทศเมียนมาร์ -ไทย-ลาว-เวียดนาม

เส้นทางนี้เป็นเส้นทางที่พัฒนาตาม โครงการพัฒนาแนวพื้นที่เศรษฐกิจตะวันออก-ตะวันตก (East-West Economic Corridor: EWEC) เป็นโครงการนำร่องภายใต้ยุทธศาสตร์ความร่วมมือทางเศรษฐกิจในอนุ

ภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขงซึ่งจะก่อสร้างถนนเชื่อมโยงเส้นทางของ เมียนมาร์ ไทย ลาว และเวียดนามเข้าด้วยกัน รวมระยะทางทั้งหมดประมาณ 1,511 กิโลเมตร ดังนี้

เส้นทางฝั่งตะวันออกของไทยเริ่มจากจังหวัดมุกดาหาร สะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 เข้าไปยังแขวงสะหวันนะเขตของลาว ผ่านจังหวัดคองฮา และสิ้นสุดที่จังหวัดคานังของเวียดนาม

เส้นทางฝั่งตะวันตกของไทยเริ่มจากอำเภอแม่สอด จังหวัดตาก ไปยังเมือง เมียวดีไปยังท่าดอนและย่างกุ้งของเมียนมาร์ ซึ่งมีถนนเชื่อมไปยังย่างกุ้ง ไทยและเมียนมาร์ได้ร่วมรับผิดชอบการก่อสร้างถนนช่วงแม่สอด/เมียวดี-เชิงเขาตะนาวศรี-กอกะเร็ก-ท่าดอน-ย่างกุ้ง โดยรัฐบาลไทยได้เสนอให้ความช่วยเหลือแบบให้เปล่า และให้เงินกู้แบบมีเงื่อนไขผ่อนปรนแก่รัฐบาลเมียนมาร์ด้วย ทั้งนี้ ถนนสายดังกล่าวก่อสร้างแล้วเสร็จในปี 2550 ซึ่งจะทำให้การขนส่งสินค้าและการเดินทางไปมาระหว่างกันในภูมิภาคนี้มีความสะดวกมากยิ่งขึ้น และเส้นทางสายนี้ยังสามารถเชื่อมต่อไปยังอินเดียและประเทศในกลุ่มเอเชียได้อื่น ๆ ได้อีกด้วย

เส้นทางประเทศเมียนมาร์-ไทย-จีน

เส้นทางนี้เป็นเส้นทางในโครงการพัฒนาแนวพื้นที่เศรษฐกิจเหนือ-ใต้ (North-South Economic Corridor) ซึ่งเป็นโครงการภายใต้ยุทธศาสตร์ความร่วมมือทางเศรษฐกิจในอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขงเช่นกัน มีเส้นทางที่เชื่อมโยงระหว่างไทยกับเมียนมาร์คือ เส้นทาง R3b เชื่อมระหว่าง อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย - ท่าจี้เหล็ก - เชียงตุง ของเมียนมาร์ และสิ้นสุดปลายทางที่ต้าหลู่ ประเทศจีน ซึ่งเป็นถนนเชื่อมต่อไปยังเมืองเชียงรุ่งและเมืองคุนหมิง ในมณฑลยูนนานของจีนได้ด้วย รวมระยะทางทั้งหมด 1,018 กิโลเมตร โดยไทยได้ช่วยสร้างสะพานมิตรภาพไทย-เมียนมาร์ แห่งที่ 2 (เป็นสะพานคอนกรีตเสริมเหล็กระยะทาง 1.48 กิโลเมตร ขนาด 2 ช่องจราจร กว้าง 9 เมตร) บริเวณบ้านสันผักอี อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย ตรงข้ามกับบ้านแม่ขาว อำเภอท่าจี้เหล็กของเมียนมาร์ เส้นทาง R3b ได้เปิดใช้ตั้งแต่เดือนเมษายน 2547

2. การขนส่งทางน้ำ

การคมนาคมขนส่งทางน้ำภายในประเทศ นับว่ามีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศเมียนมาร์เป็นอย่างมาก และยังเป็นเส้นทางคมนาคมหลักมาตั้งแต่อดีต เนื่องจากพื้นที่บริเวณปากแม่น้ำอิระวดีมีทางน้ำอยู่มากมาย และเป็นเขตที่มีประชาชนพลเมืองอาศัยอยู่หนาแน่นที่สุด

เมียนมาร์มีแม่น้ำสายสำคัญ 4 สาย ดังนี้

1. แม่น้ำเอยาวดี (Ayeyarwaddy) (ชื่อเดิมคืออิระวดี) เป็นแม่น้ำที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจสูงสุดของประเทศ มีความยาว 2,170 กิโลเมตร

2. แม่น้ำตาลวิน (Thanlyin) เดิมเรียกสาละวินมีความยาว 1,270 กิโลเมตร โดยไหลมาจากทิเบตผ่านมณฑลยูนนานและประเทศไทย มาออกทะเลอันดามันที่มณฑลเมาะลำไย

3. แม่น้ำชิตตวง (Sittaung) ไทยเรียกว่าแม่น้ำสะโตง มีความยาว 400 กิโลเมตร อยู่ภาคกลางฝั่งตะวันออกของประเทศ ไหลมาทางทิศใต้จากที่ราบสูงฉานมาออกทะเลอันดามันที่อ่าวมาดาบัน (Martaban) แม่น้ำชิตตวงเป็นเส้นทางขนส่งไม้ซุงโดยเฉพาะไม้สักเพื่อการส่งออก

4. แม่น้ำชินวิน (Chindwin) มีความยาว 960 กิโลเมตร ไหลจากทิศเหนือไปทิศใต้ของประเทศมาบรรจบกับแม่น้ำเอยาวดีที่มณฑลเฉเลย์

นอกจากนี้ เมียนมาร์มีความยาวชายฝั่งทะเล 2,832 กิโลเมตร ท่าเรือที่สำคัญอยู่ที่ย่างกุ้งที่ชิตตวง (Sittway) เจ้าฟิว (Kyau Kphyu) ตานต่วย (Thandwe) ในรัฐยะไข่ ท่าเรือปะเตง (Patheingyi) ในมณฑลเอยาวดี ท่าเรือเมะลำไย (Mawlamyain) มละหะเหม่ง ในรัฐมอญ ท่าเรือทเว (Dawei/ทวาย) ท่าเรือเมก (Meyik) ท่าเรือก่อตาว (Kawthaung/เกาะสอง) ในมณฑลตะนาวศรี

ท่าเรื่อน้ำลึก เมียนมาร์ได้ตระหนักถึงความต้องการท่าเรื่อน้ำลึกสำหรับการค้าในอนาคต จึงมีโครงการพัฒนาท่าเรื่อน้ำลึกหลายโครงการ ได้แก่

1. โครงการท่าเรื่อน้ำลึก Kyaupyu ที่รัฐยะไข่
2. โครงการท่าเรื่อน้ำลึก Kalegawk อยู่ระหว่างเมืองเมะลำไยและเมืองเยในรัฐมอญ
3. โครงการท่าเรื่อน้ำลึกทวาย อยู่ใกล้เมืองทวายในมณฑลตะนาวศรี
4. โครงการท่าเรื่อน้ำลึก Bokyin อยู่ระหว่างเมือง Meyik กับ Kawthaung ในมณฑลตะนาวศรี

3.การคมนาคมทางรถไฟ

เมียนมาร์มีเส้นทางรถไฟความยาวรวมกว่า 40,007 กิโลเมตร โดยมีศูนย์กลางเส้นทางรถไฟอยู่ที่กรุงย่างกุ้ง เส้นทางสายหลัก คือ สายย่างกุ้ง-มณฑลเฉเลย์ ระยะทางรวมประมาณ 716 กิโลเมตร ซึ่งเป็นขบวนรถไฟที่ได้มาตรฐานที่สุดในประเทศ

สถานีรถไฟในกรุงย่างกุ้ง

เส้นทางรถไฟตามโครงการความร่วมมือกลุ่ม GMS

1. ทางรถไฟสายที่ 5 เป็นความร่วมมือระหว่างจีน – เมียนมาร์ โดยจีนให้งบประมาณทำโครงการศึกษาความเป็นไปได้ 4 ล้านหยวน ในการสร้างทางรถไฟ 232 กิโลเมตร ระหว่าง Lashio – Muse
2. ทางรถไฟสายที่ 8 โครงการระหว่างไทย-เมียนมาร์ต่อเชื่อมเส้นทางที่ทหารญี่ปุ่นได้สร้างไว้ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 จาก Thanbyzayat-ด้านเจดีย์สามองค์ มีความยาวรวม 110 กิโลเมตร ซึ่งจะเป็นส่วนหนึ่งของเส้นทางที่เชื่อมโครงการทางรถไฟสิงคโปร์-คุนหมิง โดยสาธารณรัฐเกาหลีสนับสนุนงบประมาณในการศึกษาความเป็นไปได้ 830,000 ดอลลาร์สหรัฐ

4.การคมนาคมทางอากาศ

เมียนมาร์มีท่าอากาศยานภายในประเทศมากถึง 84 แห่ง โดยมีสายการบินที่สำคัญ ได้แก่

- สนามบินนานาชาติ มี 2 แห่ง คือ ที่กรุงย่างกุ้ง และเขตมัณฑะเลย์ ปัจจุบันมีสายการบินหลายสายที่มีเที่ยวบินไปยังเมียนมาร์ อาทิ การบินไทย แอร์เอเชีย มีเที่ยวบินจากกรุงเทพฯ ไปกรุงย่างกุ้งทุกวัน บางกอกแอร์เวย์ Indian Airline และ Malaysia Airline เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีเที่ยวบินตรงจากกรุงย่างกุ้งไปยังเมือง/ประเทศต่าง ๆ อาทิ กรุงเทพฯ จาการ์ตา (เมืองหลวงของอินโดนีเซีย) ฮองกง สิงคโปร์ กัวลาลัมเปอร์ (เมืองหลวงของมาเลเซีย) คุนหมิง (เมืองหลวงของมณฑลยูนนานของจีน) ลอนดอน (เมืองหลวงของสหราชอาณาจักร) โอซากา (ญี่ปุ่น)

- สายการบินประจำชาติของเมียนมาร์ได้แก่ Myanmar Airways International ให้บริการเที่ยวบินระหว่างประเทศ สำหรับสายการบินในประเทศ เช่น Air Mandalay , Air Bagan และ Yangon Airways ที่มีเที่ยวบินส่วนใหญ่ไปยังเมืองต่าง ๆ เมืองต่าง ๆ ในเมียนมาร์

ท่าอากาศยานมิงกะลาดง

โดยสรุปเส้นทางการค้าของเมียนมาร์ พบว่ามีการใช้เส้นทางคมนาคม เส้นทางเชื่อมต่อเมืองอื่น ๆ ของประเทศเพื่อนบ้าน ซึ่งรายละเอียดแต่ละเส้นทาง ดังแสดงในตารางต่อไปนี้

ตารางแสดงเส้นทางคมนาคมขนส่งระหว่างประเทศของเมียนมาร์

เส้นทางคมนาคมทางบก	เส้นทางคมนาคมทางน้ำ	เส้นทางคมนาคมทางอากาศ
1. เส้นทางสายแม่สอด-เมียวดี ท่าเรือชายฝั่งทะเละหม่ง 2. เส้นทางจากย่างกุ้งต่อไปยัง บังกลาเทศ อินเดีย และต่อขึ้นเหนือไป เขตมณฑลละแคว-ลาเจียง-คุนหมิง 3. เส้นทางจากเชียงราย- เชียงตุง(เมียน มาร์)- เชียงรุ่ง(จีนตอนใต้)- คุนหมิง 4. เส้นทางเมียวดี (เมียนมาร์)- แม่สอด- สุโขทัย- พิษณุโลก-ขอนแก่น- มุกดาหาร-สะหวันนะเขต (ลาว)-ดองฮา- ดานัง (เวียดนาม)	1. ท่าเรือย่างกุ้ง 2. ท่าเรือทะเละหม่ง 3. ท่าเรือแอมเฮิสท์หรือ ไจกะมี 4. ท่าเรือจอกพิว 5. ท่าเรือทีละวา 6. ท่าเรือดงตเว 7. ท่าเรือชิตตเว 8. ท่าเรือปะเตง ทวาย	1. ย่างกุ้ง-มณฑลละแคว-คุนหมิง-ฮานอย 2. ย่างกุ้ง-เวียงจันทน์-โฮจิมินห์ 3. ย่างกุ้ง-กรุงเทพฯ- พนมเปญ 4. ย่างกุ้ง-บังกลาเทศ 5. ย่างกุ้ง-อินเดีย

ที่มา : สำนักงานยุทธศาสตร์การพาณิชย์ และศูนย์ศึกษาการค้าระหว่างประเทศ หอการค้าไทย